

CONGO CHALET

CARL CAUWENBERGH

CONGO CHALET

*S*criptomanen
VZW

© 2024 by Carl Cauwenbergh

www.scriptomanen.org - info@inter-actief.be

contact: www.carlschrijft.blogspot.com - carlcauw@gmail.com

Coverontwerp: foto van Carl Cauwenbergh, met dank aan Peter Boogaerts (1959-2023) voor het bruikleen van zijn collectie Congolese houtsoorten.

Deze POD-uitgave werd gefaciliteerd door:

www.mijnbestseller.be

Niets uit deze uitgave mag, op welke wijze ook, worden overgenomen zonder de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van de uitgever.

Geen Congolees zal ooit kunnen vergeten dat we deze onafhankelijkheid enkel door strijd hebben veroverd. Een dagelijkse strijd, vurig en vol idealen. Een volgehouden strijd die ons ontberingen, lijden en bloed kostte.

...

Wij hebben spot, beledigingen, slagen gekend die we 's ochtends, 's middags en 's avonds moesten ondergaan, omdat wij 'negers' waren.

...

De Congolese Republiek is afgekondigd en ons land is nu in handen van haar eigen kinderen. Samen, broeders en zusters, beginnen wij een nieuwe strijd, een verheven strijd die ons vrede, welvaart en aanzien zal brengen.

Samen zullen wij sociale rechtvaardigheid vestigen en ervoor zorgen dat iedereen een rechtvaardige vergoeding voor zijn arbeid ontvangt. Wij zullen de wereld tonen wat de zwarte mens kan realiseren wanneer hij in vrijheid kan werken, en wij zullen van Congo het stralend voorbeeld voor heel Afrika maken.

Uit de toespraak van Patrice Lumumba,
op de Onafhankelijkheidsdag van Congo (30 juni 1960)

1. Familie

Mijn vrouw en ik zijn zojuist terug in onze serviceflat. Het middagfeestje voor ons huwelijksjubileum is net afgelopen. De grote eetzaal van het woonzorgcentrum was mooi versierd, met veel ballonnen en vlaggetjes. Op onze eettafel stond een boeket verse bloemen en aan de muur, achter onze stoelen, hing een enorm spandoek:

Proficiat Ward en Martha 1963-2023 DIAMANT.

De directrice, zorgkundigen en medebewoners kwamen ons enthousiast feliciteren. Op de achtergrond speelde nostalgische muziek en de keukenploeg serveerde een speciaal feestmenu voor alle aanwezigen. Als dessert kregen we een lekker stuk biscuit van een drie etage slagroomtaart, bovenaan versierd met een bruidspaar in suiker.

Vooraleer de taart op de tonen van ons huwelijkslied plechtig werd binnen gedragen, was er een slideshow op groot scherm. Allemaal foto's uit ons zestig-jaar-huwelijk. Natuurlijk enkele recente beelden van ons beiden in het home, want we zijn hier nu al enkele jaren. Maar vooral veel foto's uit de periode in de chalet. Het deed enorm deugd om die beelden zo levensgroot te zien, ik voelde me terug in de Ardennen. Terwijl ik keek, hield ik Martha's hand vast alsof we, zoals toen, samen door de bossen en langs de rivier stapten.

Op voorhand had ik nooit gedacht dat de chalet ons zoveel geluk zou brengen. Niet alleen voor ons, als koppel, maar ook voor onze dochter Petra en haar gezin en zelfs voor onze hele vriendenkring. Dankzij de chalet hebben we er sinds 2008 bovendien Congolese familie bijgekregen. Geen bloedeigen stamboomfamilie, dat niet. Maar 'wederzijds geadopteerde familie', Belgische en Congolese mensen samen, die elkaars lief en leed delen. Op duizenden kilometers afstand weliswaar... en toch hartelijk nabij. Dat lukt de laatste jaren nog makkelijker dankzij videobellen op de

smartphone. Zo belde Patricia ons deze voormiddag vanuit Kinshasa, om ons veel geluk te wensen. Met haar hele gezin zongen ze eerst een vrolijk Congolees liedje en ze riepen daarna luid 'hiep hiep hiep hoera' voor ons jubileum. Fier toonde Patricia op het videoscherm haar zelfgemaakte slagroomtaart in hartvorm, versierd met rode kaarsjes aan de buitenrand en centraal in zwarte chocoladeletters 'W + M = 60'. Die wiskundeformule vond Martha erg gevat.

Het was een leuke feestmiddag, wel wat druk en vooral erg vermoeiend. Met mijn vierentachtig jaar is mijn batterij snel leeg.

Ik ga wat rusten in mijn zetel. Veel kans dat ik droom over onze chalet...

2. Het aanbod

‘Gewoon met wat vrienden lekker gaan eten,’ zei ik tegen mijn vrouw. ‘Ik heb een hekel aan veel gedoe. Geen groot tuinfeest voor mij en geen helikoptervlucht over ons huis.’ En inderdaad, zo heeft Martha mijn pensioenfeestje vandaag geregeld.

We rijden met de auto naar ons lievelingsrestaurant, om mijn pensionering te vieren. Vanop de passagiersstoel kijkt mijn echtgenote me aan, met haar plagende pretogen. ‘Op jouw verzoek wordt het een bescheiden reünie. Discretie in je job is altijd je sterke kant geweest. En die werkstijl blijft nog aan je plakken.’ Dan gaat ze ernstig door: ‘Maar vanaf vandaag – 1 augustus 2004 – stopt het, Ward. Gedaan met urenlang rondsluipen en alles uitpluizen. Je hebt het me beloofd, hé.’

Ik knik kordaat. Ze hoopt dat ik eindelijk tot rust kom, om samen van het leven te genieten... Ik werd onlangs vijfenzestig, hoog tijd om mijn werk los te laten.

Achter het stuur denk ik terug aan mijn voorbije loopbaan als privédetective. Er flitsen allerlei situaties en gezichten door mijn hoofd.

In het begin kreeg ik vooral opdrachten van advocaten, voor echtscheidingen. Gerechtelijke procedures om de echtgenoot of de echtgenote op overspel te betrappen. Al het verdoken gluren en de vele koude nachten om bewijzen te verzamelen rond buitenechtelijke stoeipartijen... die periode zal ik inderdaad niet missen.

Langzaam maar zeker kwamen er nieuwe tijden waarin iedereen deed wat hij of zij wilde, en dat liet anderen compleet onverschillig. Wettelijk veranderden de spelregels, ook voor echtscheiding. Minder en minder kreeg ik dossiers rond huwelijksbedrog. Ik was er niet rouwig om. In feite vond ik het gênant werk.

Meer en meer raakte ik betrokken bij het opsporen van vermiste personen. Zo’n onderzoek deed ik liever: naar

mensen zoeken die oprecht gemist worden, over wie men bezorgd is. Het ging zelden om een toevallig verloren gelopen kind of oudere persoon. Want die verdwaalden vindt de politie meestal snel, daar had ik geen werk mee. Bij mijn opdrachten ging het vaak om verdwenen adolescenten en jongvolwassenen. Jongeren die na weken en maanden onvindbaar bleven, ondanks een intensieve zoektocht. In opdracht van de familie kon ik me professioneel in dat onopgelost mysterie vastbijten. Af en toe bleek zo'n lange verdwijning slecht afgelopen. Dan moest ik triestig nieuws brengen. Maar gewoonlijk vond ik de vermiste levend terug, eventueel in een ver buitenland. Dat eerste contact was dan heel spannend voor mij. Want nogal wat jongeren waren voorgoed weggelopen, wilden niets meer met hun familie te maken hebben. Anderen waren wel blij dat ik ze uit de penarie kwam redden en keerden zo snel mogelijk met mij terug naar huis. De vreugde bij zo'n familiehereniging was enorm. Bijbels geluk als het ware, met de thuiskomst van de verloren zoon of dochter.

En de laatste jaren voor mijn pensioen raakte ik vaak betrokken in een omgekeerd type zoektocht. Niet 'familie zoekt kind', maar 'kind zoekt ouders'. Geadopteerde kinderen die op volwassen leeftijd op zoek gaan naar hun biologische ouders. Ontroerend vond ik dat. En bewonderenswaardig dat heel wat adoptieouders hun adoptiekind bij die zoektocht emotioneel en financieel steunden. Die tijd was de leukste periode in mijn beroep.

Al bij al voel ik me tevreden over mijn lange carrière.

'Je ben zo stil, Edouard? Je gaat je belofte houden, hé. Samen genieten?'

Opgelet, als Martha mijn officiële voornaam *Edouard* uitspreekt, moet ik snel zijn.

'Ja, natuurlijk meen ik het. We willen rust, ergens gezellig in de Ardennen.'

Ze weet het net zo goed als ik. Hoeveel keer heb ik het internet al niet afgezocht naar leuke plekjes? 'We zijn daar toch al gaan rondkijken... Maar er mankeert altijd iets aan.'

Te druk, te groot, te duur.'

Ondertussen naderen we het restaurant. Ik zoek voorzichtig een plaatsje op de parking en even later wandelen we naar binnen. Breed lachend komt de chef ons aan de voordeur tegemoet.

'Welkom, Ward en Martha! Ik heb voor jullie de kleine tuinveranda gereserveerd. Ik loop even mee naar jullie gasten. En geef me gerust een seintje als ik iets extra voor ons feestvarken kan doen, hé. Ik ben in de keuken.'

We stappen de zonnige tuinkamer binnen en tot mijn grote verbazing is iedereen er al. Martha raadt mijn gedachten. 'Ik heb met de vrienden afgesproken om twaalf uur. Dan was ik zeker dat iedereen hier om halfeen zou zijn. De chef zou hen een eerste glaasje geven, dan zit de sfeer er snel in.'

Ze staan alle vijf met hun aperitiefje rond een hoge receptietafel, vlakbij het tuinraam. Mijn goede vriend Dirk, onze overburen Marcel en Aisha, en mijn secretaresse Jeannine en haar man Jean.

We begroeten elkaar gemoedelijk, met veel zoenen en omhelzingen. Deze kring ken ik al jaren, ze is zo goed als familie. Gelukkig, want behalve onze dochter Petra hebben we geen eigen familie.

De kelner komt binnen met zeven hoge glazen. Het wordt een gezellig en lekker etentje. Een vrolijk pensioenfeest met veel herinneringen en straffe verhalen.

Na het dessert staat Dirk plechtig recht, tikt tegen zijn glas en vraagt ieders aandacht voor zijn speech als inleiding voor mijn cadeau.

'Zo Ward... we weten dat je niet van verrassingen houdt. Dus straks eindigt ons feestje en daarna ben je een poos van ons verlost. Maar we willen je graag een toekomstgerichte attentie meegeven. Zo willen we voorkomen dat je in een zwart gat valt. Wij hebben, als bezorgde en zorgzame vrienden, samengelegd voor een nuttig geschenk. Ons cadeau is misschien wat ongewoon – geen nieuwe fiets dus – neen, maar het is wel "op maat", zoals alles tegenwoordig. Een geknipt attribuut voor een ex-speurder zoals jij. Niet

ongerust worden, Ward: Martha heeft het geschenk goedgekeurd.'

Ondertussen komen Aisha en Jeannine lachend aanstappen met een lange en blijkbaar zware doos. Iedereen kijkt geamuseerd toe terwijl ik nieuwsgierig de feestverpakking openscheur. De inhoud verrast me. 'Hé, een metaaldetector.'

'Ja Ward, inderdaad. Een degelijk apparaat, een professionele metaaldetector. Nu kun je jezelf omscholen van "detective" tot "detector". En als je pensioentje niet volstaat, dan kan je met dat ding her en der rondspeuren naar verborgen schatten. Hopelijk vind je zo enkele kostbare oude munten onder de grond... en kom je op je ouwe dag financieel toch rond. Veel geluk ermee!'

Bij de cognac, koffie en koekjes kabbelt ons etentje stilaan naar het einde.

'Wat ga je nu feitelijk doen, Ward? Eerlijk... Tomaten kweken?' grapt Dirk.

Mijn vrouw riposteert onmiddellijk: 'Hij gaat eerst wat rusten en daarna gaan we samen genieten.'

'Hola,' zegt Dirk, 'dat is precies op doktersbevel?'

Ik kom diplomatisch tussen. 'Martha heeft gelijk. We zijn op zoek naar een nieuwe omgeving. Weg van de drukte hier in de stad, liefst ergens diep in de natuur. Zonder prikkels. Vooral wandelen, fietsen en wat lezen. Regelmatig iets gaan drinken in het dorp en gezellig met cafévrienden op een pleintje *jeu de boules* spelen. Meer moet dat voor ons niet zijn.'

Marcel haakt in. 'Zeg, Ward. Zoeken jullie nog altijd rond? Dan heb ik misschien iets voor jullie. De chalet van mijn nonkel Jozef. Die is onlangs gestorven. Verongelukt.'

Volgens de notaris was Marcel de enige erfgenaam. Want zijn oom had zelf geen kinderen. Jozefs veel oudere zus en haar enig kind, een vierjarig zoontje, waren gedood bij een bombardement in 1944. En Jozefs oudere broer, de vader van Marcel, was ook al jaren overleden.

'Zo erfde ik naast een kleine geldsom ook een stuk grond

met een huisje erop, in de Ardennen. Ik ben daar met Aisha gaan kijken. Een afgelegen, verwilderd terrein en een oubollig chalet. Niks voor ons.'

Marcel vertelt enthousiast over de kleine villa die ze vorig jaar kochten in Spanje, dichtbij Benidorm. In die badplaats ging hij met Aisha vroeger geregeld op hotel. Ze zijn daar graag. Ambiance, zalig aan zee en altijd zon. Marcel heeft het geld van die erfenis in een eigen zwembad gestoken, want in de zomermaanden wordt het er wel heet.

Plots komt hij met een voorstel. 'Als jullie willen, kan ik in de buurt van Benidorm voor jullie eens rondkijken? Ideaal om te overwinteren. Dat zou leuk zijn. En je krijgt er geen heimwee. Er zijn volop Belgische bars en restaurantjes waar ze biefstuk-friet en een frisse pint serveren.'

Blijkbaar kan Marcel het beperkt enthousiasme voor het bruisende Benidorm van mijn gezicht aflezen. Want hij maakt snel een bocht in zijn Spaans pleidooi.

'Maar jullie willen blijkbaar wat anders, iets rustig in ons land... Als het jullie interesseert, dan mogen jullie natuurlijk eens gaan kijken naar dat stuk grond van mijn nonkel zaliger. Ik wil die chalet toch verkopen. Kom de sleutel maar eens halen.'

Op de terugweg bedank ik Martha voor het leuk feestje. 'We hebben goed gelachen. Spijtig dat Petra er niet bij kon zijn...'

'Ze belde je gisterenavond speciaal vanuit Amerika om je te feliciteren...'

Ja, dat wel. En ze vertelde meteen ook dat ze de eerste maanden niet naar Europa kon komen. Ze had echt geen tijd want ze moest les geven en aan haar doctoraatsthesis werken. Ze had Martha op voorhand verwittigd dat het zinloos was mijn pensioenfeestje uit te stellen.

'Vier jaar studeren in Tucson-Arizona over boomringen. Dat lijkt me erg boeiend...'

'Niet zeuren, Ward. Ze doet dat graag. Ik weet dat je haar mist. Misschien komt ze na haar diploma boskunde terug naar ons land.'

'Hopelijk hebben we hier dan nog bossen.'

'Als je zo blijft zagen, dan blijft er geen boom meer over... Denk liever over de goede kanten van je pensioen. Wat doen we met dat aanbod van die oude chalet?'

'Hm... Marcel wou er blijkbaar vanaf. Een kijkje nemen kan sowieso geen kwaad. Zo dicht bij Frankrijk, dat lijkt me wel interessant...'

'Nog twee jaar en ik ben ook met pensioen. Ik wil graag weten waar we dan gaan wonen. Hoe sneller we beslissen, hoe liever voor mij.'

'Oké dan, als eerste opdracht in mijn prille pensioen regel ik de afspraak met Marcel. We gaan naar dat optrekje kijken.'

3. De sleutel

De zaterdag na het aanbod haal ik bij overbuur Marcel de sleutel van de chalet en het adres op. 'Het ligt wat van de weg af,' waarschuwt hij me voor het vertrek.

Zoals altijd tikt Martha in onze GPS een nieuw, onbekend adres in en ik volg trouw de instructies. Eerst rij ik vlot over de snelweg tot ver voorbij Namen. Dan zakken we zuidwaarts, een uurtje langs lokale wegen, richting Franse grens. Minder en minder huizen, meer en meer bossen. We verlaten de grote baan en rijden over een vrij smalle, versleten asfaltweg door een klein gehucht met een tiental grijze, arduinen huizen. Enkele kilometers verder passeren we een nauwe zandweg naar links.

'Bestemming bereikt,' zegt de GPS en op het scherm zie ik de geblokte aankomstvlag aan het kruispunt met de zandweg staan.

'Ik ben er blijkbaar voorbij gereden, maar ik heb geen chalet gezien...'

'Indien mogelijk, omkeren,' adviseert de vrouwenstem van het apparaat nu herhaaldelijk.

Voorzichtig draai ik de auto terug, deels in de zompige grasberm naast de weg, en rij opnieuw naar het kruispunt. Vanop de asfaltweg zien Martha en ik weer die nauwe onverharde weg vol putten. Eerst loopt hij rechtdoor, tussen enkele velden door, en dan verdwijnt hij in een donker bos. 'Marcel heeft niet overdreven. Zonder GPS hadden we deze plek nooit gevonden. Maar dit veldwegje is niet aangeduid op de GPS, het vlagje staat op de hoek met de asfaltweg.'

Ik wil het toch riskeren en rij de veldweg in. Stapvoets hobbelen we tussen twee weiden, links en rechts afgezet met prikkeldraad. Bij het bos rij ik voorzichtig een helling af. Eerst gaat het licht dalend, maar dan stevig bergaf. Enkele lage dennentakken schuren langs de auto, hopelijk zonder krassen in het lakwerk achter te laten.

'Zit je nog juist?' vraagt Martha.

Goede vraag. En ik betwijfel of ik verderop nog kan terug-

draaien... Ik stop de auto in het midden van de smalle bosweg. Hij blokkeert de doorgang volledig. Hopelijk komt er nu geen tractor of quad opduiken...

'Blijf hier even wachten, Martha. Ik ga te voet naar beneden en kijk daar achter de hoek. Toeter als je me wil terugroepen.'

'Als ik je over een kwartier niet terugzie, toeter ik hoe dan ook,' zegt ze wat ongerust.

Ik stap uit, en adem de frisse lucht in. De bosgeur is heerlijk. Vogels fluiten volop langs alle kanten, sommige kwetteren opgeschrikt door mijn passage over het mosachtig bospad. Hier komt zelden iemand langs. Na enkele minuten buigt het pad naar rechts en eindigt plots op een vlakke open plek, midden in het bos. Het domein is afgezet met een lage houten omheining en naar de weg afgesloten met een zware houten poort. Ik wil er overheen kruipen maar hoor dan in de verte onze autotoeter.

'Oké, eerst Martha halen,' mompel ik tegen mezelf, en ik loop snel terug en wuif haar van ver toe. Ze staat naast de auto op uitkijk.

'Stap terug in, Martha! We zijn er bijna. Ik geraak er wel met de auto.'

'En? Hoe ziet het eruit?'

'Ik heb de chalet nog niet gezien, alleen een omheining met een hek.'

Voorzichtig rij ik dieper het bos in, over de zanderige weg vol verraderlijke kuilen. Martha slingert soms op haar stoel van links naar rechts.

Wat later stop ik de auto voor de poort. Dooreengeschud stappen we uit, en ik trek mijn eerste conclusies over ons rallyritje: 'Die weg moeten we beter berijdbaar maken, en hier kom je best met zo'n 4x4 terreinwagen...'

Martha antwoordt niet maar tuurt nieuwsgierig over de omheining.

Het stevige hek draait enorm stroef, afgeremd door het kniehoge gras. Maar ik kan de poort voldoende openduwen zodat Martha er achter mij door kan. We lopen te voet verder over het verwilderd grasveld en dan, tegen de achter-

liggende bosrand, zien we voor het eerst de chalet.

We blijven op een afstandje staan en kijken naar de grijs verweerde houten bungalow.

‘De voorkant bevalt me wel,’ zegt Martha. ‘Het lijkt wat op een koloniaal huis.’

Ze heeft gelijk. De houten constructie staat op een robuuste stenen fundering. Alles gelijkvloers blijkbaar, met bovenaan een laag puntdak. De raamluiken zijn gesloten. Een overdekt voorterras steunt op vier dikke houten palen en de dieper gelegen voordeur is afgeschermd met een lichte hordeur.

Ik loop het houten terras op. ‘Het oogt nog stevig. We zullen binnen eens checken.’

Martha houdt voor mij de versleten hordeur open. Voorzichtig draai ik de oude sleutel om in het verroeste deurslot. Met mijn schouder duw ik de massieve houten voordeur met horten en stoten verder open. Onder slepend geschuur en gekraak geeft de deur zich moeizaam gewonnen.

‘Die deur is gezwollen van het vocht,’ mompel ik.

We stappen de donkere ruimte binnen. De geur is muf, wat schimmelachtig. De lucht proeft stoffig. Ik open enkele vensters en doe van binnenuit de grendels van de houten buitenluiken. Telkens ik een luik openzwaai, stroomt er zachtgeel daglicht binnen.

Martha’s stappen op de houten vloer klinken gedempt.

We kijken rond in de grote leefruimte, met aan de linkerkant de open haard met een natuurstenen schouw en tegen de achtermuur een kleine stenen bar. Dat is duidelijk de zithoek, hoewel aan die kant geen enkel meubel staat. Aan de rechterkant van de ruimte zien we een grote, houten tafel. Ik probeer ze op te tillen, maar ze is loodzwaar.

‘Waarschijnlijk de eettafel,’ zegt Martha.

We lopen naar achter, waar een binnendeur met groot vensterglas naar een korte gang leidt, met de keuken links en de badkamer met ligbad en toilet rechts. De korte gang zelf geeft uit op de achterdeur, met een houten luik voor het bovenvenster. De achterdeur opent met dezelfde sleu-

tel als de voordeur en kijkt uit op een tuinhuis en een kleine verloederde moestuin, die snel overgaat in een diep naaldbomenbos. We keren terug via de gang naar de living, met aan de zijkant van de eettafel nog twee binnendeuren. De achterste deur opent op een grote slaapkamer en de voorste geeft toegang tot een kleinere logeerkamer of werkkamer.

‘Voldoende ruimte,’ hoor ik Martha zeggen.

‘Kom, we gaan eens in dat tuinhuis kijken,’ stel ik voor.

Martha loopt achter me aan door het hoge grasveld. Ik haal de sluitbalk van de tuinhuisdeur en zwaai ze naar buiten open. De constructie is netjes ingedeeld als een groot werkhuis, met veel opbergrekken tot tegen het dak. Maar de hele ruimte staat overvol, ik kan amper een voet binnenzetten. Rotanzetels en rieten stoelen, een salontafel, allerlei kasten, delen van een bed... de ordeloze stapel blokkeert de doorgang. Achter de rommelhoop zie ik een professionele werkbank. Het lijkt hier wel een verwaarloosd kunstenaarsatelier.

‘Dat meubilair komt waarschijnlijk allemaal uit het woonhuis,’ zegt Martha.

‘Het meeste is versleten. Het tuinhuis zelf is volgens mij ook niet meer te redden.’

Ik sluit de deur en we lopen rond de rommelige opslagplaats. Aan de achterkant start een smal bospad, naar beneden. Maar de wilde struiken houden ons tegen en we haken ons voortdurend vast aan hun doornen.

‘Stop, Martha. Hier raken we alleen door met een hoop schrammen. Dat pad moeten we later maar weer eens openmaken. Het loopt de helling af, volgens mij naar een beek of riviertje.’

Als ik heel stil ben, kan ik het water daar in de diepte horen stromen.

Na onze eerste verkenning gaan we op de rand van het terras zitten, lekker in de zon.

‘Midden in het bos. Rustig gelegen. Geen huis in de omtrek, en hoor die stilte... Alleen die zingende vogels. Af en toe het

getok van een specht.'

'Het is echt wel afgelegen en moeilijk te bereiken,' vindt mijn echtgenote.

'Het kruispunt met de asfaltweg is inderdaad meer dan een kilometer van hier. Maar als we die zandweg regelmatig oplappen met wat puinafval en stenen, raken we vlot tot hier,' hoor ik mezelf antwoorden.

'En hoe gaat dat met de elektriciteit en zo?'

'Tja, openbare nutsleidingen zijn er niet, vermoed ik. Tussen het woonhuis en het tuinhuis staat een grote tank voor propaan gas. Die moet je waarschijnlijk eens per jaar vullen.'

Als een volleerd expert begin ik er op los te fantaseren.

'Met dat gas kan je koken en verwarmen. En een generator laten draaien voor elektriciteit. Natuurlijk zijn er alternatieven. Met zonnepanelen op het dak en een warmtepomp in de tuin heb je misschien al voldoende elektriciteit. Je kan ook verwarmen met die open haard, er is hier hout genoeg. En drinkbaar water, dat is de rivier beneden... ofwel meebrengen in grote bidons. Of een grondwaterput boren of een grote watertank installeren. Voor alles is er tegenwoordig een technische oplossing...'

'Ik hoor dat je het helemaal ziet zitten,' plaagt Martha.

'Van alles dat we tot nu toe hebben gezien, vind ik deze ligging het beste. Het is inderdaad afgelegen, maar op twintig minuten autorijden ben je toch in een stadje, en je kunt ook naar Frankrijk voor boodschappen en benzine. Wat denk jij ervan?'

'Mij bevalt de structuur van de chalet, en de uitstraling. Niet te groot ook. Het heeft een charme, die me rust geeft.'

'Er is wel werk aan. Ik weet niet wat op termijn het beste is. Volledig afbreken of toch zoveel mogelijk behouden.'

'Laat er ons nog wat over nadenken voor we beslissen. Rijden we nu naar dat hotelletje in de buurt?'

Ik knik. We willen dit weekend ook gebruiken om in de streek wat rond te kijken. 'Oké. Ik sluit alles af en we zien wel.'

Als ik terug in de auto stap, ziet Martha dat ik wat hout uit

de chalet heb meegenomen. 'Wat ga je daar nu mee doen?'
'Niks, ik stuur dat naar Petra. Ze mag mee beslissen.'

Drie weken later belt Petra ons 's avonds thuis op. In Arizona is het acht uur 's morgens. 'Hello dad, ben je al gewend aan je pensioen?'

'Het begint stilaan te lukken. Je moeder legt wel een takenbriefje bij mijn ontbijtbord wanneer ze 's morgens naar school vertrekt.'

'Maar jij delegeert zelf ook taken, merk ik? Ik kreeg van jou een postpakket met enkele foto's en een stukje plank...'

'Ah ja, zoals ik je al in mijn mail schreef, moet je dat hout voor mij eens onderzoeken.'

'Papa, ik werk niet bij de NASA hé.'

'Ik weet het. Ik stuurde je toch ook geen ruimtefoto's en een klomp maanrots? Ik wou gewoon dat je dat staaltje hout eens in je labo onderzoekt.'

'Ze hebben me hier allemaal uitgelachen om je ingezonden staal: *Woody Petra*, weet je wel. Probeer het te onthouden: ik bestudeer bomen, meer bepaald boomringen, geen planken uit de houthandel.'

'Ik kon in dat plankje met het blote oog toch doorsneden van boomringen zien...'

Petra zucht. 'Oké, ik heb het voor jou uitgezocht. De boom van die plank is rond 1955 omgehakt. Niet in de Ardennen, maar in Afrika. Meer bepaald in Congo.'

'Aha, dat was nog in de tijd van Belgisch-Congo... En het is nog altijd niet rot.'

'Juist, papa. Het gaat om degelijk tropisch hardhout. Dat is heel duurzaam en kan nog lang mee, mits wat verzorging.'

'Wat kost dat hout in de handel?'

'Dat zal niet goedkoop zijn, maar ik ben geen handelaar. Wat ik wel kan zeggen, is dat die boom honderden jaren oud was toen hij werd omgehakt. Nu is het in principe verboden om zo'n oeroude bomen nog te kappen, maar vroeger gebeurde dat in de kolonie volop. Die houtkap ging dan via vlotten op de Congostroom naar de haven van Matadi en van daaruit naar Antwerpen. Die boom komt dus uit het